

Sygn. akt *XVII AmE 47/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2015r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z siedzibą w O.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

z udziałem zainteresowanego **(...) S.A. z siedzibą w G.**

o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej

na skutek odwołania R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z siedzibą w O. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 04 marca 2014r. Nr (...)

1) **oddala odwołanie,**

2) **zasądza od R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z siedzibą w O. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,**

3) **zasądza od R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z siedzibą w O. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XVII AmE 47/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 04 marca 2014 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 8 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1, art. 7 ust. 8a - c i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), po rozpatrzeniu wniosku R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z dnia 19 czerwca 2013 r. o rozstrzygnięcie w sprawie spornej dotyczącej odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej odnawialnego źródła energii - Farmy wiatrowej (...) o mocy 1,2 MW planowanej do przyłączenia w K., przez (...) S.A. Oddział K., stwierdził, że na przedsiębiorstwie (...) S.A. Oddział K., nie ciąży obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej odnawialnego źródła energii - Farmy wiatrowej (...) o mocy 1,2 MW planowanej do przyłączenia w K..

Jako podstawę swojego rozstrzygnięcia Prezes URE wskazał fakt nieuiszczenia przez Przedsiębiorstwo zaliczki, o której mowa w art. 7 ust. 8a – c ustawy Prawo energetyczne, co według pozwanego uzasadnia brak publicznoprawnego obowiązku przyłączenia i czyni zbędnym badanie pozostałych przesłanek z art. 7 tej ustawy. Niezależnie od powyższego, Prezes URE w świetle poczynionych ustaleń nie podzielił poglądu Przedsiębiorstwa przedstawionego w okolicznościach niniejszej sprawy w kwestii dopuszczalności lokalizacji danego źródła energii na nieruchomości objętej wnioskiem.

Powód - R. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z siedzibą w O. złożył odwołanie od niniejszej Decyzji, zaskarżając ją w całości i zarzucając jej:

1) naruszenie art. 7 i 8 ustawy Prawo energetyczne poprzez nie orzeczenie o obowiązku przyłączenia przez (...) S.A. urządzeń energetycznych wykazanych we wniosku strony z dnia 26.04.2013r. do sieci energetycznej oraz nie ustalenie warunków ich przyłączenia do sieci,

2) naruszenie art. 8 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne poprzez niewydanie postanowienia o warunkach podjęcia dostaw przez przedsiębiorstwo energetyczne, do czasu rozpoznania niniejszego sporu.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonej Decyzji poprzez orzeczenie obowiązku przyłączenia przez (...) S.A. urządzeń energetycznych wykazanych we wniosku strony z dnia 26.04.2013r. do sieci energetycznej oraz ustalenie warunków ich przyłączenia do sieci, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania organowi I instancji. Dodatkowo powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z załączonych do niniejszego odwołania dokumentów na okoliczności wskazane w treści odwołania oraz obciążenie pozwanego kosztami postępowania według norm przepisanych.

Powód wskazał, że na chwilę wniesienia przedmiotowego odwołania cała należna zaliczka została uiszczona. Podniósł, iż okoliczność ta winna zostać wzięta pod uwagę przez Sąd rozpoznający sprawę, biorąc pod uwagę zasadę, że sąd orzeka na podstawie stanu prawnego i faktycznego istniejącego w chwili wydania orzeczenia. Dodatkowo zauważył, że przyczyną niedokonania przez niego wpłaty była odmowa przedsiębiorstwa energetycznego do przyjęcia wpłaty na poczet zaliczki. Tym samym zaliczka nie mogła być przez powoda skutecznie wniesiona. W tym miejscu jako dowody powód wskazał : potwierdzenia wpłaty zaliczki oraz pismo (...) z dnia 14-03-2014r.

Powód wywiódł, iż w tym stanie rzeczy, uwzględniając dokonanie całości wpłaty na poczet zaliczki, wydana przez Prezesa URE decyzja winna zostać zmieniona w trybie określonym w art. 479⁴⁸ § 2 k.p.c., ewentualnie jej zmiana winna zostać dokonana mocą orzeczenia Sądu.

Powód zaznaczył także, iż jego roszczenie określone we wniosku złożonym dnia 26 kwietnia 2013r jest uzasadnione. Podniósł, iż wbrew twierdzeniu przedsiębiorstwa energetycznego, przedłożony przez niego wniosek zawierał, zgodnie z wymogami wynikającymi z obowiązujących przepisów prawa, wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W planie tym wyraźnie określono, iż dopuszczalna jest na wskazanej nieruchomości lokalizacja sieci i urządzeń infrastruktury technicznej. Przy czym nadmienił, iż pojęcie „urządzeń infrastruktury technicznej” obejmuje m.in. elektrownie wiatrowe, co wynika wprost z jednolitej w tej materii linii orzeczniczej Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Zdaniem powoda złożony przez niego wniosek zawierał więc komplet materiałów niezbędnych celem określenia warunków przyłączenia do sieci. W szczególności ów wniosek nie mógł być uznany za niekompletny z uwagi na niewłaściwy sposób interpretacji zapisów planu przez przedsiębiorstwo energetyczne.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskiem z dnia 15 kwietnia 2013 r. (k. 55-58 akt adm.) R. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z siedzibą w O. wystąpił do (...) S.A. Oddział K. o określenie warunków przyłączenia (...)

zlokalizowanej w miejscowości K. nr działki (...), gmina K., do sieci elektroenergetycznej. Do wniosku Przedsiębiorca załączył szereg wymaganych dokumentów. Nie dokonał jednak wpłaty zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie do sieci. Wniosek ten został zwrócony przez Przedsiębiorstwo energetyczne, a następnie powtórnie mu przedłożony przy piśmie z dnia 26 kwietnia 2013r. (k. 59 akt adm.).

(...) S.A. Oddział w K. po formalnym rozpatrzeniu wniosku pod kątem kompletności i prawidłowości wypełnienia wniosku, poinformował Przedsiębiorcę, iż złożony przez niego wniosek jest niekompletny i nie spełnia wymogów określonych w art. 7 ust. 8d ustawy - Prawo energetyczne związanych z potwierdzeniem dopuszczalności lokalizacji danego źródła energii na terenie objętym planowaną inwestycją. W ocenie Przedsiębiorstwa energetycznego przedstawiony przez R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z siedzibą w O. wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na obszarze wsi W. i K., gmina K. (k. 23-39 akt adm.) nie przesądza jednoznacznie o dopuszczalności lokalizacji danego źródła energii dla działki objętej wnioskiem. W celu umożliwienia realizacji przyłączenia planowanej inwestycji, Przedsiębiorstwo energetyczne dopuściło możliwość dostarczenia przez R. K. interpretacji zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w formie uchwały Rady Gminy pod rygorem anulowania wniosku (k. 61 akt adm.).

Zgodnie z zapisami rozdziału IX § 22 ust. 1, 2 i 5 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego uchwałą Nr (...) Rady Gminy K. z dnia 03 grudnia 2003 r., ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) z dnia 23 kwietnia 2004 r. Nr 54, poz. 1241, teren objęty planowaną inwestycją przeznaczony jest na działalność gospodarczą, tj. produkcję, bazy i składy, usługi, handel, rzemiosło, drobną wytwórczość, z dopuszczeniem możliwości lokalizacji sieci i urządzeń infrastruktury technicznej (k. 26 akt adm.).

W związku z tym, iż w ocenie Przedsiębiorcy przedłożony wypis z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jednoznacznie dopuszcza lokalizację danego źródła na terenie objętym planowaną inwestycją, a Rada Gminy nie jest zobowiązana do dokonywania interpretacji miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, natomiast interpretacja ta spoczywa na organie stosującym prawo, wniosł pismem z dnia 19 czerwca 2013r. na podstawie art. 8 ustawy Prawo energetyczne o rozstrzygnięcie sprawy spornej dotyczącej odmowy przyłączenia do sieci elektroenergetycznej odnawialnego źródła energii farmy wiatrowej (...) o mocy 1,2 MW planowanej do przyłączenia w miejscowości K. (k. 1- 2 akt adm.).

Pismem z dnia 01 sierpnia 2013r. Prezes URE zawiadomił więc obydwie podmioty o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie (k. 69- 71 akt adm.).

W toku tego postępowania działający z upoważnienia Wójta Gminy K. Sekretarz Gminy udzielił informacji w piśmie z dnia 14 sierpnia 2013r., iż każdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest prawem miejscowym obowiązującym na danym terenie, stąd treść jego zapisów może być interpretowana tylko i wyłącznie przez organy, które na jego podstawie wydają stosowne decyzje administracyjne, w niniejszym przypadku jest to Starosta Powiatu (...) (k. 75 akt adm.).

Z kolei w imieniu Starosty (...) Dyrektor Wydziału Budownictwa i Środowiska stwierdził w piśmie z dnia 03 września 2013r., że w ocenie organu, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego na obszarze wsi W. i K. gmina K. zatwierdzony uchwałą nr (...) Rady Gminy K. z dnia 03 grudnia 2003r. (Dz.Urz. Woj. (...). Nr 54, poz. 1241 z 2004r.) dopuszcza lokalizację szeroko rozumianej infrastruktury technicznej, w tym służącej do wytwarzania energii elektrycznej (odnawialnego źródła energii) na nieruchomości oznaczonej nr ewid. (...) w K. jednak pod warunkiem spełnienia innych wymagań (k. 82 akt adm.).

Pismem z dnia 10 września 2013 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorstwo energetyczne o stanowisku Starosty (...) oraz wezwał je do nadesłania informacji, czy została przez Wnioskodawcę wniesiona zaliczka zgodnie z wytycznymi, o których mowa w art. 7 ust. 8a - c ustawy - Prawo energetyczne (k. 84 akt adm.). Odpowiedzi na powyższe wezwanie Prezesa URE Przedsiębiorstwo udzieliło pismem z dnia 23 września 2013 r. (k. 87-89 akt adm.) wyjaśniając, iż z formalnego punktu widzenia nie odmówiono przyłączenia do sieci ww. źródła, a jedynie stwierdzono niekompletność złożonego wniosku o określenie warunków przyłączenia do sieci w świetle art. 7 ust. 8d ustawy - Prawo

energetyczne, dlatego też nie pobrano zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie. Ponadto Przedsiębiorstwo nie uznało dokonanej przez Starostę interpretacji zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi W. i K. argumentując, iż Starosta przedstawił swoją wykładnię planu bez rozpatrzenia indywidualnej sprawy administracyjnej o wydanie pozwolenia na budowę.

Pismem z dnia 22 listopada 2013 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorstwo energetyczne do merytorycznego rozpatrzenia wniosku o przyłączenie (...) oraz do poinformowania organu o podjętych działaniach (k. 96-97 akt adm.).

W piśmie z dnia 05 grudnia 2013 r. Przedsiębiorstwo energetyczne podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko zajęte w toku niniejszej sprawy w zakresie wykładni art. 7 ust. 8d Prawa energetycznego (k. 100 – 102 akt adm.).

Pismem z dnia 20 grudnia 2013 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia dokumentu potwierdzającego wniesienie zaliczki, zgodnie z regulacjami, o których mowa w art. 7 ust. 8a i 8b ustawy - Prawo energetyczne (k. 104 akt adm.).

W piśmie z dnia 31 grudnia 2013r. Przedsiębiorca wyjaśnił, iż (...) S.A. odmówił przyjęcia środków tytułem zaliczki wskazując, że jej ostateczna wysokość określana jest dopiero na późniejszym etapie postępowania (k. 111-113 akt adm.). Do powyższego pisma został załączony dokument wygenerowany elektronicznie, potwierdzający dokonanie w dniu 20 września 2013r. przelewu 15 000 zł na konto Przedsiębiorstwa energetycznego, z oznaczeniem „na poczet przyłączenia farmy wiatrowej działka (...) K.” (k. 114 akt adm.).

Pismem z dnia 23 stycznia 2014 r. Prezes URE zawiadomił obydwie podmioty o zakończeniu prowadzonego postępowania dowodowego i przysługującym im prawie do zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień (k. 119 akt adm.).

W dniu 04 marca 2014r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję, a 24 marca 2014r. Przedsiębiorca przełał dodatkowo 21 000 zł na konto (...) S.A. Oddział w K., uzupełniając brakującą część zaliczki (k. 10 akt sąd.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Decyzja Prezesa URE jest słuszna co do zasady, a zarzuty podniesione przez powoda w odwołaniu nie mogą prowadzić do jego uwzględnienia.

Pozwany mając umocowanie do rozstrzygania spraw spornych w oparciu o art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012r. poz. 1059 ze zm.) prawidłowo rozstrzygnął sprawę sporną dotyczącą odmowy przez (...) S.A. Oddział K. zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej odnawialnego źródła energii - Farmy wiatrowej (...) o mocy 1,2 MW planowanej do przyłączenia w K., ma bowiem rację, iż Przedsiębiorca energetyczny nie ma obowiązku przyłączenia odnawialnego źródła energii, gdy ubiegający się o przyłączenie nie uiścił zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie do sieci.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 powołanej ustawy Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, jest obowiązane niezwłocznie pisemnie powiadomić o odmowie jej zawarcia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy. Stosownie do art. 7 ust. 3 obowiązek, o którym mowa w ust. 1 zdanie pierwsze, nie dotyczy przypadku, gdy ubiegający się o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci nie ma tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości, obiektu lub lokalu, do których paliwa gazowe lub energia mają być dostarczane.

Nałożony na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw lub energii publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie nie ma więc charakteru bezwzględnie. Z treści art. 7

ust. 1 i 3 Prawa energetycznego wynika, że obowiązek ten istnieje wówczas, gdy zostaną spełnione łącznie warunki określone w tych przepisach. Ustawodawca zaliczył do nich:

- 1) istnienie warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia do sieci i dostarczania paliw lub energii,
- 2) spełnianie przez podmiot żądający zawarcia umowy warunków przyłączenia do sieci i odbioru,
- 3) dysponowanie tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości, obiektu lub lokalu, do których paliwa gazowe lub energia mają być dostarczane.

Oprócz jednak powyższego, na podstawie art. 7 ust. 8a powołanej ustawy podmiot ubiegający się o przyłączenie źródła do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV, jak w przypadku farmy wiatrowej powoda, wnosi zaliczkę na poczet opłaty za przyłączenie do sieci, zwaną dalej "zaliczką", w wysokości 30 zł za każdy kilowat mocy przyłączeniowej określonej we wniosku o określenie warunków przyłączenia, z zastrzeżeniem ust. 8b, który stanowi, iż wysokość zaliczki nie może być wyższa niż wysokość przewidywanej opłaty za przyłączenie do sieci i nie wyższa niż 3.000.000 zł. W przypadku gdy wysokość zaliczki przekroczy wysokość opłaty za przyłączenie do sieci, różnica między wysokością wniesionej zaliczki a wysokością tej opłaty podlega zwrotowi wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia zaliczki. Istotnym jest przy tym, że w myśl art. 7 ust. 8c zaliczkę wnosi się w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku o określenie warunków przyłączenia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

Regulacje zawarte w art. 7 ust. 8a-c dotyczące zaliczki zostały wprowadzone ustawą z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010r. Nr 21, poz. 104) z dniem 11 marca 2010 r., z tymże pierwotny termin jej uiszczenia wynosił 7 dni, a na skutek przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011r. Nr 205, poz. 1208) od dnia 30 października 2011r. obowiązuje wydłużony 14- dniowy termin. Ratio legis zamieszczenia w Prawie energetycznym tych przepisów było ograniczenie blokowania zdolności przyłączeniowych na skutek działań spekulacyjnych przy rezerwowaniu mocy przyłączeniowych farm wiatrowych w systemie elektroenergetycznym przez podmioty, które nie realizując inwestycji, powodowały blokowanie zdolności przyłączeniowych do sieci i ograniczenia w przyłączaniu innych nowych źródeł.

Tak więc R. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) R. K. z siedzibą w O., składając do (...) S.A. wniosek z dnia 15 kwietnia 2013r. o określenie warunków przyłączenia farmy wiatrowej (...) był obowiązany do wpłaty zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie do sieci w ciągu 14 dni od złożenia wniosku. Natomiast dopiero przed wydaniem Decyzji przez Prezesa URE Przedsiębiorca dokonał 20 września 2013r. częściowej wpłaty 15 000 zł na konto Przedsiębiorstwa energetycznego, stąd termin tej wpłaty oraz jej wysokość nie odpowiadały zasadom określonym w ww. przepisach ustawy Prawo energetyczne. Należało zatem uznać, że Przedsiębiorca ww. obowiązku nie wykonał w wymaganym terminie mającym charakter materialny, prekluzyjny, a powyższe skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpoznania. Przy czym, skoro Przedsiębiorstwo energetyczne nie było zobowiązane do dalszego procedowania wniosku Przedsiębiorcy o określenie warunków przyłączenia, nie można przyjąć w konsekwencji, że miało obowiązek przyłączenia odnawialnego źródła energii do sieci.

Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 października 2013r. o sygn. VI ACA 196/13 (opublik. LEX 1444927), zaliczka, o której mowa w art. 7 ust. 8a-c ustawy - Prawo energetyczne jest elementem stosunku cywilnoprawnego, który powstaje pomiędzy przedsiębiorstwem energetycznym a podmiotem ubiegającym się o przyłączenie źródła do sieci elektroenergetycznej, tj. stanowi jeden z wielu elementów prowadzących do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, tym samym w ocenie Sądu w niniejszym składzie nie można nakładać na Przedsiębiorstwo obowiązku przyłączenia, a przez to zawarcia umowy bez jej uiszczenia.

Jednocześnie Brak stosownej wpłaty przez Przedsiębiorcę w wymaganym wskazanym wyżej przepisem prawa terminie, w sposób przesądzający uzasadniał brak publicznoprawnego obowiązku przyłączenia, co powodowało zbędność badania pozostałych przesłanek z art. 7 ustawy Prawo energetyczne.

Sąd stanął zatem na stanowisku, iż faktycznie na przedsiębiorstwie (...) S.A. nie ciąży obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej odnawialnego źródła energii - Farmy wiatrowej (...) o mocy 1,2 MW planowanej do przyłączenia w K.. Nawet okoliczność późniejszego uzupełnienia kwoty brakującej zaliczki, po wydaniu zaskarżonej Decyzji, nie zmienia dokonanej przez Sąd oceny co do jej prawidłowości. Zatem Decyzja nie podlega uchyleniu, gdyż jest ono uzasadnione w razie wystąpienia rażącego uchybienia przepisom prawa materialnego, wydania Decyzji bez podstawy prawnej, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Prezes URE nie naruszył zatem art. 7 i 8 ustawy Prawo energetyczne, a także art. 8 ust. 2 tej ustawy poprzez niewydanie postanowienia o warunkach podjęcia dostaw przez przedsiębiorstwo do czasu rozpoznania sporu, w szczególności wobec tego, że inwestycja powoda była na etapie projektowania i nie istniała infrastruktura elektroenergetyczna, którą można byłoby przyłączyć do sieci i która mogłaby odebrać wytworzoną energię elektryczną.

Na marginesie rozważań Sąd stwierdził, że nie podziela poglądu Prezesa URE odnośnie dopuszczalności lokalizacji farmy wiatrowej (...) na nieruchomości zlokalizowanej w miejscowości K. nr działki (...), gmina K.. Z treści uchwały nr (...) Rady Gminy K. z dnia 03 grudnia 2003r. w sprawie „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na obszarze wsi W. i K. gmina K.” – część pierwsza, wynika jedynie, że na danym terenie dopuszcza się możliwość lokalizacji sieci i urządzeń infrastruktury technicznej. Nie ma zatem mowy wprost o przeznaczeniu określonego terenu pod budowę odnawialnych źródeł energii, farm wiatrowych.

Tymczasem w świetle ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012r. poz. 647 j.t. ze zm.), w celu określenia polityki przestrzennej gminy, w tym lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, uwzględniając zasady określone w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, ustalenia strategii rozwoju i planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz strategii rozwoju gminy (art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Zgodnie natomiast z przepisem art. 10 ust. 2a tej ustawy, jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie. Studium powinno zatem podawać możliwe usytuowanie m.in. farm wiatrowych o mocy przekraczającej 100 kW. Projekt takiego studium jest bowiem wykładany do publicznego wglądu i prowadzi się dyskusję publiczną nad przyjętymi w tym projekcie studium rozwiązaniami (art. 11 pkt 10 ustawy). Społeczność lokalna może dzięki temu zabrać głos w kwestii budowy na terenach, które zamieszkuje przykładowo farm wiatrowych, a organ sporządzający studium powinien się z jej stanowiskiem zapoznać i wziąć pod uwagę.

Co istotne, na podstawie studium sporządza się plany miejscowe (art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), ponieważ w myśl art. 9 ust. 4 ustawy ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. Dlatego w art. 15 ust. 3 pkt 3a powołanej ustawy podano, iż w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a (czyli również farm wiatrowych) oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Oddzielnie uregulowano za to w art. 15 ust. 2 pkt 10, iż w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu wskazanie w uchwale Rady Gminy K. w sprawie „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na obszarze wsi W. i K. gmina K.” – część pierwsza, że na danym terenie dopuszcza się możliwość lokalizacji sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, nie potwierdza przeznaczenia danego terenu

pod budowę farm wiatrowych, ponieważ ww. przepisy przemawiają za bezpośrednim określaniem granic terenów konkretnie pod budowę urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii.

Dodania też wymaga, iż ogólne określenie w planie zagospodarowania przestrzennego dopuszczenia na oznaczonym terenie urządzeń infrastruktury technicznej implikuje przyjęcie możliwości usytuowania typowych, zwykłych urządzeń infrastruktury technicznej, tj. podstawowych urządzeń, których istnienie jest niezbędne do prawidłowego funkcjonowania społeczeństwa i gospodarki. Jeśli plan zagospodarowania przestrzennego miałby dopuszczać lokalizację tak silnie wpływających na okalający obszar konstrukcji jak farma wiatrowa, powinien zawierać bezpośrednią informację o powyższym, ażeby każdy zainteresowany mógł na jego podstawie poznać rzeczywiste plany umiejscowienia tego typu struktur na danym obszarze i aby nie był zaskakiwany, że pod pojęciem infrastruktura techniczna kryje się elektrownia wiatrowa.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Należy także wskazać, że wniosek powoda o ewentualne uchylenie zaskarżonej Decyzji i przekazanie sprawy do rozpoznania organowi I instancji nie znajduje podstaw w świetle art. 479⁵³ § 2 k.p.c., który nie stanowi o możliwości wydania przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozstrzygnięcia takiej treści.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, w oparciu o przepis art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Maria Witkowska